

ת"פ 43842/08/14 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י נגד נחמה רינקוף

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 43842-08-14 מדינת ישראל נ' רינקוף

בפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות ש"י המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד רינת מזרחי סלומון

נגד

נחמה רינקוף הנאשמת

ע"י ב"כ עו"ד ליעד ידין

גזר דין

פרטי ההרשעה

1. הנאשמת, ילידת 1987 נעדרת עבר פלילי, הורשעה בהכרעת דין מפורטת ומנומקת בעבירה של **העלבת עובד ציבור**, בניגוד לסעיף 288 לחוק העונשין, תשל"ז-1977. יצוין, כי לא נשמעו ראיות בתיק, אלא הוגשו מסמכי תיק החקירה בהסכמה והצדדים סיכמו טענותיהם בעל-פה, כאשר שתי טענות הנאשמת - האחת, לפיה עובדות כתב האישום אינן מגלות עבירה, והשניה, כי יש להורות על זיכוי בשל "זוטי דברים" - נדחו על ידי.

2. על-פי הכרעת הדין, ביום 23.6.14 בשעה 18:55, עסקו השוטרת שירלי פרץ והמתנדב זכריה בידי באכיפת חוקי התעבורה. הם הבחינו ברכב הנאשמת חונה בחניית נכים כשדולקים בו 4 אורות מהבהבים. לאחר כ-7 דקות יצאה הנאשמת מכיוון הבנק והשוטרת הסבירה לה מהות העבירה אותה ביצעה והחלה ברישום דו"ח תנועה. בשלב זה, החלה הנאשמת במסכת של דברי נאצה ובלע כלפי השוטרת וכלפי המתנדב, דברים שאף נרשמו בתגובתה לרישום הדו"ח במקום המיועד לכך. מדו"ח התנועה (ת/4), מהודעת השוטרת (ת/2) וממזכר שערך המתנדב (ת/3) עולה כי הנאשמת הטיחה בשוטרת ובמתנדב סידרת אמירות פוגעניות ומעליבות, כדלקמן: **"אתם נאצים; שהילדים שלכם יהיו בתאונות דרכים; אין לי כסף; שהילדים שלך ימותו בתאונות דרכים; אני אדליק כל יום שהילדים שלך ימותו בתאונות דרכים; את נאצית, את אפילו יותר גרועה מנאצית, שתמותי, שתמותי; שהנכדים שלכם ימותו בתאונות דרכים"**.

3. ביום 9.9.15, לאחר שימוע הכרעת הדין, ביקש ב"כ הנאשמת לשלוח אותה לשרות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינה, אשר יבחן את שאלת ביטול ההרשעה. בהחלטתי מאותו היום דחיתי בקשת הסניגור, תוך שצינתי כי אמנם מדובר בנאשמת צעירה נעדרת עבר פלילי, ואולם, הנאשמת לא נטלה אחריות על מעשיה, לא הכירה בכך שביצעה עבירה פלילית של העלבת עובד ציבור ועל כן, לא התקיים התנאי הראשוני לבחינת ביטול ההרשעה, שעניינו נטילת אחריות והפנמה כי בוצעה עבירה על ידי הנאשמת. עוד צינתי כי חזקה על הסניגור שבמסגרת הטיעונים לעונש יפרוס בפני בית המשפט נסיבותיה האישיות של הנאשמת ויפנה, כדרישת הפסיקה, לנזק מוחשי וקונקרטי שייגרם לנאשמת באם לא תבוטל הרשעתה בדין.

טיעוני הצדדים לעונש

4. בטיעוניה לעונש, הפנתה ב"כ המאשימה לערכים המוגנים שבעבירה, אשר ענינם הגנה על משרתי הציבור בביצוע תפקידם והבטחת יכולתם המלאה לעמוד במשימותיהם. לדברי התובעת, האלימות כלפי שוטרים פשתה בחברתנו ועל כן, על בית המשפט להגן על השוטרים מפני השתלחויות של אזרחים כלפיהם. התובעת הפנתה לפסיקה רלוונטית, עתרה להותיר ההרשעה על כנה ולגזור על הנאשמת מאסר על תנאי, קנס, פיצוי והתחייבות להימנע מעבירה.

5. ב"כ הנאשמת עתר לביטול הרשעתה של הנאשמת בדין. לדבריו, אכן דבריה של הנאשמת לא ראויים וטוב לו לא היו נאמרים כלל. ואולם, הנאשמת מבינה הפסול שבהתנהגותה והביעה חרטה עוד במסגרת הודעתה במשטרה. מדובר בנאשמת צעירה, ילידת 1987, נעדרת עבר פלילי. דבריה הפוגעניים לא לוו בעבירות פליליות נוספות דוגמת איומים או תקיפה פיזית. הסניגור הפנה לנסיבות חייה המורכבות של הנאשמת, אשר גדלה בבית חרדי וחזרה בשאלה. מצבה הכלכלי הרעוע הוא שעמד בבסיס התפרצותה כלפי השוטרת והמתנדב. הנאשמת נעדרת תמיכה כלכלית, מתגוררת עם אדם מבוגר ומצויה במערכת יחסים עמו המבוססת על תלות כלכלית. במעמד רישום דו"ח התנועה, משכה הנאשמת מן הבנק את מעט הכסף שהיה לה, ומשהבינה כי נרשם לה דו"ח תנועה על סך 1,000-500 ₪, חרב עליה עולמה ועל כן, הגיבה כפי שהגיבה. הסניגור הפנה לכך שהנאשמת סיימה לימודי הנדסת כימיה וביוטכנולוגיה באוניברסיטת אריאל ונותר לה פרוייקט אחד להגשה. הנאשמת החלה לעסוק בתחום זה, אולם הפסיקה את עבודתה ועשויה לשוב ולעסוק בתחום. היות ורוב רובן של המשרות התעסוקתיות בתחום זה הן במגזר הציבורי, נטען כי הרשעה בתיק עלולה לחבל בסיכוייה להשתלב בתעסוקה עתידית בתחום. נטען כי מתחם העונש הראוי במקרה זה הוא החל מהימנעות מהרשעה ועד הטלת מאסר על תנאי. עוד נטען, כי יש לסטות מהענישה הנוהגת מטעמי שיקום. הוגשה פסיקה.

6. הנאשמת בדברה האחרון התנצלה והצטערה על מעשיה. לטענתה, היות וגדלה במגזר החרדי, כלל לא ידעה שיש הגנה מיוחדת לעובדי ציבור ולא ידעה עד כמה חמורות היו התבטאויותיה כלפי השוטרת והמתנדב. לדבריה "ראיתי כל מיני סיפורים על אנשים שהתעצבנו על שוטר, קצת קיללו אותו ושום דבר לא קרה" (עמ' 23, ש' 6). הנאשמת טענה שהיתה "ממש ממש עצבנית" בעת רישום דו"ח התנועה, ולאחר שסיפרה לאנשים על נסיבות התבטאותה, "לא אמרו לי שזה עבירה בכלל, אף אחד לא עשה מזה ענין. סיפרתי לכמה אנשים ולא עשו מזה ענין" (עמ' 23, ש' 8). הנאשמת טענה כי כבר ביום האירוע "הרגישה רע עם זה" וחשבה לבקש מהשוטרת סליחה, אך מכר שלה יעץ לה לא לעשות כן, על מנת לא להזכיר לשוטרת את הענין.

הנאשמת הרחיבה את הדיבור אודות נסיבות חייה המורכבות, ואף מסרה לבית המשפט מכתב שכתבה (נע/1), הממוען לשוטר המתלוננת, ואשר כלל דברי סליחה והתנצלות. לבקשת הנאשמת, הועבר המכתב, באמצעות התביעה, לשוטר. במכתב סיפרה הנאשמת כי גדלה בבית חרדי במשפחה מרובת ילדים. הוריה האקדמאיים לא ידעו לנהל את הבית והתגרשו בהיותה בת 17. לאחר כשנה עזב אביה את הארץ לחו"ל, התחתן עם אשה אחרת וניתק את הקשר עם הנאשמת. אמה המשיכה להתגורר בארץ, אך גם היא אינה מעורבת בחייה. סבתה תומכת בה, חלקית, כלכלית ומפקידה בחשבונה כסף אחת לחודש. לפני כ-10 שנים, עת החלה בלימודיה האקדמיים, הכירה אדם מבוגר אשר תמך בה כלכלית ושיכן אותה בדירה. לדברי הנאשמת, היא חשה כלואה במערכת יחסים זו ולא יכולה להתפתח מבחינה אישית וכלכלית. את נסיבות ביצוע העבירה, הסבירה הנאשמת בכך שהגיעה לבנק ברכב שהושאל לה על ידי ידיד, וזאת על מנת למשוך כסף מזומן לרכישת מזגן לימי הקיץ החמים. לדבריה, מחוסר נסיון, סברה שמותר להחנות לזמן קצר גם בחניית נכים. לו ידעה שהדבר אסור, היתה נמנעת מלעשות כן. משהתברר לנאשמת כי הדו"ח הוא על סך 1,000 ₪ חרב עליה עולמה. היא הבינה שלא תוכל לרכוש את המזגן, וכי קשר אותו החלה עם בחור בן גילה עלול להינזק. על כן, התבטאה כפי שהתבטאה כלפי השוטר והמתנדב. הנאשמת כתבה כי לו ידעה שקיימת הגנה מיוחדת לעובדי ציבור היתה נמנעת מלהתבטא כך. לדבריה, לא התכוונה להשוות מעשי השוטרים למעשיהם של הנאצים, ומדובר במילה שנפלטה לה מהפה כדי "לבטא רמה גבוהה של כעס, כדי לגרום לאדם, המכריע את גורלו של אדם אחר, להבין שמה שהוא עושה כרגע משפיע בצורה מאוד משמעותית על חייו של אדם אחר ואולי כתוצאה מכך ישנה את דעתו ויפעל בצורה שונה, דבר שיכול לשנות לטובה את גורלו של האדם התלוי בהחלטתו". כמו כן, ציינה הגשת כתב האישום הפלילי והדיונים בבית המשפט מהווים עונש בפני עצמו. היא הדגישה כי למרות מצבה הכלכלי הקשה, ויתרה על הוצאות שנפסקו לטובתה על ידי בית המשפט בגין דחיית מועד דיון שנגרם בעטייה של התביעה.

דין והכרעה

7. אקדים מוקדם למאחר ואומר כי לא מצאתי להיעתר לבקשת ההגנה לבטל הרשעתה של הנאשמת בתיק זה, או לסטות ממתחם העונש הראוי מטעמי שיקום. לדעתי, התבטאויותיה החמורות של הנאשמת כלפי השוטר והמתנדב, אשר ביצעו עבודתם כדין, כמפורט בהכרעת הדין - אף בהתחשב בנסיבות חייה המורכבות ובסערת הרגשות בה היתה מצויה בעת רישום דו"ח התנועה - אינן מאפשרות שקילת ביטול ההרשעה. הדברים נאמרים ביתר שאת נוכח ההלכות הנהוגות בנושא שקילת הימנעות מהרשעה, אשר יצאו מלפני בית המשפט העליון ונוכח התייחסות הפסיקה להתבטאויות דוגמת אלה בהן הורשעה הנאשמת.

8. כידוע, הכלל הוא כי משנקבע שנאשם ביצע עבירה הוא יורשע בדינו, ואילו החריג הוא הימנעות מהרשעה. "רק בנסיבות יוצאות דופן, בהן אין יחס סביר בין הנזק הצפוי מן ההרשעה בדין לבין חומרתה של העבירה, נוקט בית-המשפט לפעמים בחלופה של הטלת מבחן ללא הרשעה. ההמנעות מן ההרשעה הופכת, כמובן, באופן תיאורטי לקשה יותר ככל שהעבירה חמורה יותר ובתי המשפט אינם נוהגים לראות בחרטה בלבד עילה ליצירתה של הבחנה בין פלוני לפלמוני שעבר אותה עבירה בנסיבות דומות" (רע"פ 432/85 רומנו נ' מדינת ישראל (21.8.85)).

עוד נאמר כי הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: "ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן

מהותי בשיקולי הענישה האחרים" (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (21.8.97)).

דברים אלה חודדו על-ידי כב' הנשיאה ביניש בע"פ 9262/03 פלוני נ' מדינת ישראל (20.4.04), שם נאמר כי **"הימנעות מהרשעה של נאשם בגיר אשר נקבע כי ביצע עבירה, מהווה חריג שיופעל רק בנסיבות מיוחדות, חריגות ויוצאות דופן ביותר"**.

נקבע, כי בבוא בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי-קונקרטי, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד. נאמר בפסיקה כי קבלת הגישה, לפיה יש לבחון נזקים אפשריים, העלולים להתרחש בעתיד, גם אם מדובר בנאשמים צעירים, **"תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכונות של אותם תרחישים"** (רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.13)).

כן ראו בענין זה רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.14), שם עמד בית המשפט העליון על הקריטריונים הנוקשים בהם על הנאשם לעמוד בבואו להוכיח "נזק קונקרטי" שייגרם לו כתוצאה מהרשעה - **"יש להצביע על כך שהרשעתו של הנאשם תביא 'לפגיעה קשה וקונקרטית בסיכויי שיקומו', ולבסס טענות אלה בתשתית ראייתית מתאימה... החובה להצביע על קיומו של נזק קונקרטי, מתיישבת עם אופיו המצומצם של החריג שעניינו הימנעות מהרשעה, אשר נועד לחול רק במקרים מיוחדים בהם קיימים טעמים כבדי משקל הנוגעים לצורכי שיקומו של הנאשם"**.

9. כאמור, אינני סבור כי נסיבות ביצוע העבירה מאפשרות הימנעות מהרשעת הנאשמת מבלי לפגוע בשיקולי הענישה הכלליים:

א. הנאשמת התפרצה כלפי השוטרת והמתנדב והטיחה בהם דברים קשים, דברי בלע, דברים שיש בהם כדי לפגוע, להעליב ולהכפיש. הנאשמת השתמשה במילים בוטות, כאשר הבוטה שבהם היא המילה "נאצים", ואולם, גם המלל הנוסף בו נקטה הנאשמת הוא מלל חמור שגורם לכל בר דעת להזדעזע. הנאשמת לא הסתפקה בהטחת המילה "נאצים", ו"איחלה" לשוטרת ולמתנדב ש"הילדים שלכם יהיו בתאונות דרכים"; "אני אדליק כל יום שהילדים שלך ימותו בתאונות דרכים"; "שהנכדים שלכם ימותו בתאונות דרכים". דהיינו, חרף העובדה שמדובר בארוע אחד וב"התפרצות" אחת של הנאשמת כלפי השוטרת והמתנדב, עדיין נקטה הנאשמת במגוון ביטויים מעליבים ומכפישים, כשהגרוע בהם, כאמור, הוא שימוש במילה "נאצים". דבריה הבוטים של הנאשמת נרשמו במקום המיועד ל"תגובת הנהג" בדו"ח התנועה (4/ת), כתגובתה לרישומה של הדו"ח. כנקבע בהכרעת הדין, השימוש בביטויים הנוספים העולבים על ידי הנאשמת העצימה את מידת הפגיעה בשוטרת ובמתנדב, באופן שהביא לפגיעה בהם ולשיבוש פעילותם.

ב. אמנם לא בוצעו על ידי הנאשמת עבירות נילוות לעבירת העלבות עובד הציבור, כגון איומים או תקיפה פיזית, ואולם, לא ניתן להתעלם מעבירת התעבורה המכוערת והבלתי מוסרית אותה ביצעה הנאשמת עובר לרישום הדו"ח - **החניית רכב במקום המיועד לנכים**. דבריה של הנאשמת במכתב ההתנצלות

(נע/1) לפיהם לא ידעה שאסור להחנות בחניית נכים לזמן קצר הם לא פחות ממקוממים. הנאשמת, בעלת רשיון נהיגה, כזו שעברה מבחן עיוני (תאוריה) ומבחן מעשי (טסט) ודאי יודעת שאסור, בתכלית האיסור, להחנות את הרכב בחניית נכים - לא לדקה, לא לשלוש דקות ובוודאי לא ל-7 דקות, וכי מדובר באחת העבירות שהחוק והפסיקה מתייחסים אליה בחומרה יתרה. נכון שהרקע לביצוע העבירה נשוא כתב האישום הוא נסיונה של הנאשמת "לשכנע" את השוטרת להימנע מרישום הדו"ח, ואולם, הדרך בה נקטה היא קיצונית, מתמשכת ובלתי מתקבלת על הדעת. יכולה היתה הנאשמת לנסות להסביר לשוטרת, בקצרה, את נסיבות חייה ומצבה הכלכלי הרעוע, ואם הסבירה לא היו מתקבלים על ידי השוטרת, רשאית היתה לפנות לגורמים הרלוונטיים בבקשה שישקלו ביטול הדו"ח או המרתו באזהרה. תחת זאת, בחרה הנאשמת להטיח בשוטרת ובמתנדב את דברי הבלע וההכפשה הנזכרים לעיל.

ג. השוטרת המתלוננת הבהירה בהודעתה (ת/2) כי נפגעה עד מאוד מדבריה של הנאשמת. עוד הובהר על ידה כי התלונה כנגד הנאשמת הוגשה יום למחרת הארוע בשל העובדה שהיא הוקפצה לטפל בארוע אחר (תאונת דרכים). ברור כי יש להביא בחשבון את מידת הפגיעה שנגרמה לשוטרת, אשר כל "חטאה" היה שביקשה לרשום דו"ח תנועה לנאשמת (בגין עבירת תנועה חמורה שאין חולק שבוצעה על ידה).

ד. בהכרעת הדין הבאתי בהרחבה מהתייחסותה המחמירה של פסיקת בתי המשפט לעבירת העלבת עובד ציבור בכלל, ולשימוש במילה "נאצי" בפרט. נראה, כי גם התייחסותה המחמירה של הפסיקה להתבטאויות מעין אלה, על רקע הערך המוגן שבעבירה, אינו מאפשר בחינת ביטול ההרשעה במקרה שלפניי.

במקרה אחד נאמר כי **"... עוצמת ההשפלה והביזוי המתלווים לדימוי כזה היא עמוקה, והוא אינו דומה באופיו לכל גינוי אחר, ויהא פוגעני ככל שיהא... אין לו מקום בהתייחסות אדם אל אדם, ובהתייחסות יהודי אל יהודי"** (רע"א 10520/03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר (12.11.06), פסקה 10 לחוות דעתה של כב' הש' פרוקצ'יה).

במקרה אחר נאמר על מבקש, כבן 28 שנים, נשוי ואב לשני ילדים קטינים, נעדר עבר פלילי, אשר כינה שוטר ממוצא אתיופי "נאצי פלאשמורה":

"המעשים בהם הודה המבקש הם חמורים ביותר, ומבטאים זלזול בוטה וקשה ביותר בנציגי החוק... יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידיו, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית. כאמור אל מול אלימות מילולית שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנהוג בענישה מרתיעה".

לאחר דחיית בקשת המבקש לביטול ההרשעה, ותוך שהוא מאשר העונש שהוטל עליו בבית המשפט המחוזי שכלל, בין היתר, 9 חודשי מאסר על תנאי, ציין בית המשפט העליון באותו ענין:

"מכל מקום, ברור הוא שמקרה זה מחייב את הרשעתו בדין, ואין כל מקום להקל עם המבקש... כולי תקווה כי המבקש הפנים את הפסול שבמעשיו, כפי שציין בבקשתו, והוא יפתח דף חדש כאזרח שומר חוק, המבטא את דעותיו בצורה חוקית, תוך כיבוד עובדי הציבור. אני בטוח כי אם ימשיך בחייו כאזרח נורמטיבי העושה למען העם והמדינה בדרכים חוקיות, תקרה הרשעתו זו אל מול התנהגותו העתידית" (רע"פ 5579/10 דוד קריה נ' מדינת ישראל (2.8.10)).

גם במ"ח 3378/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (17.7.14) התייחסה כב' המשנה לנשיא (כתוארה אז) נאור להתבטאותו של המבקש כלפי שוטר במדים "נאצי" ולדבריו שאם השוטר לא היה במדים, היה מטפל בו. נקבע כי **"במקרה דנן, ציין בית משפט השלום בהכרעת דינו את עדותו האוטנטית והמוחשית של השוטר, אשר העיד על תחושות קשות של השפלה ושל עלבון כאשר כונה 'נאצי' על ידי המבקש, בנוכחות אנשים רבים במקום, במסגרת שירותו במילוי תפקידו"**. באותו מקרה נגזרו על המבקש 3 חודשי מאסר על תנאי לצד קנס כספי ופיצוי למתלונן.

ברע"פ 591/15 **חביבי נ' מדינת ישראל** (8.2.15) אושר עונש של 5 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים שהוטל על מבקש שהורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של העלבת עובד ציבור, בכך שתלה שתי מודעות בגנותה של עובדת סעד שטיפלה בבני משפחתו. באחת המודעות כתב המבקש שהמתלוננת "חולת נפש, עבריינית ופושעת סדיסטית, שטן, יותר גרועים מהנאצים".

גם בע"פ (י-ם) 1146/97 **כהן נ' מדינת ישראל** (30.11.00) נדחה ערעורה של המערערת אשר הורשעה בעבירה של העלבת עובד ציבור לאחר שפנתה לקצין מג"ב דרוזי והטיחה בו: "אתה חמאס ומשרת את החמאס". על המערערת נגזרו חודשיים מאסר על תנאי לשנתיים, קנס והתחייבות. בית המשפט המחוזי התייחס לעובדה כי לעיתים אזרחים, בעידוד דריתחא, כבמקרה שלפנינו, מתבטאים באופן חריג וקיצוני, מבלי שנותנים דעתם לעוצמת ההתבטאות ולפגיעה בזולת. יחד עם זאת, נקבע כי **"כאשר אדם משתמש במונחים כגון 'נאצי' כלפי יהודים, ובמיוחד כלפי יהודי ניצול שואה, או 'חמאס' כלפי ישראלי דרוזי - יש בכך עלבון חריף, ואין מושגים אלה נופלים במסגרת 'חופש הדיבור'... ב"כ המערערת טוען שמדובר בזוטי דברים, וכאמור לעיל - אין הדבר כן. מדובר בעלבון חריף"**.

הנה כי כן, כעולה מן הפסיקה, התבטאויות פוגעניות ומעליבות הכוללות ביטויים כגון "נאצי" כלפי שוטרים וחילים הממלאים תפקידם כדין, אינן מצדיקות - בשל חומרתן והאינטרס הציבורי שבאכיפת הדין - הימנעות מהרשעתם של הנאשמים.

10. למעלה מן הנדרש, אציין כי גם אם הייתי סבור שנסיבות ביצוע העבירה מצדיקות צעד חריג ונדיר של ביטול הרשעה - וכאמור אינני סבור כך - הרי שעדיין לא הוכח בפניי נזק מוחשי וקונקרטי שייגרם לנאשמת כתוצאה מהרשעה בתיק זה. הנאשמת עודנה סטודנטית להנדסת כימיה וביוטכנולוגיה ונותר לה פרוייקט אחד להגשה על מנת לקבל את התואר האקדמאי; אמנם הנאשמת עסקה בעבר בתחום, ואולם כעולה מטעוניה ההגנה, כעת הנאשמת לא עובדת בתחום זה ונראה שבעתיד תחפוץ לשוב ולעסוק בתחום; נטען, באופן כללי בלבד, כי עיקר האפשרויות התעסוקתיות הן

במגזר הציבורי והרשעה פלילית עלולה לחבל בהשתלבות העתידית של הנאשמת בתעסוקה במגזר הציבורי - ראשית, כלל לא בטוח שעיקר האפשרויות התעסוקתיות בתחום הן במגזר הציבורי, שהרי קיימות חברות פרטיות רבות העוסקות בתחום אותו למדה הנאשמת; שנית, כלל לא בטוח שהרשעה בעבירה של העלבת עובד ציבור, תביא לפגיעה באפשרויות העסקתה של הנאשמת במגזר הציבורי; שלישית, חזקה על מעסיקה הפוטנציאליים של הנאשמת שיביאו בחשבון טיב וסוג העבירה בה הורשעה הנאשמת, נסיבות ביצוע העבירה, מידת הקשר בין העבירה שנעברה לכישורים הנדרשים בעבודה המוצעת, העונש שנגזר עליה בסופו של יום וכיוצא באלה קריטריונים. דהיינו, אין זה נכון לומר כי בכל מקרה בו קיימת הרשעה, הדבר מונע מניה וביה מנאשמים מלהתקבל לעבודות במגזר הציבורי, אלא כאמור כל מקרה נבחן לנסיבותיו הקונקרטיות.

באלה הדברים, נראה כי בעניינה של הנאשמת לא מתקיים גם המבחן השני לביטול הרשעה, שכן לא הוכח, במידה קרובה של וודאות, כי ייגרם לנאשמת נזק מוחשי וקונקרטי כתוצאה מהרשעתה בדיון.

על כן, בקשתה של הנאשמת לביטול ההרשעה - נדחית.

11. בהתחשב במדיניות הענישה כמפורט לעיל, ובערכים המוגנים שבעבירת העלבת עובד ציבור, שעניינם מניעת פגיעה בעובד הציבור בעת מילוי תפקידו; שמירה על כבודו של עובד הציבור במילוי תפקידו; מניעת חשש מצד עובד הציבור שמא ביצוע תפקידו כהלכה יחשוף אותו לפגיעה פיזית או מילולית מצד הציבור שחש נפגע מפעולותיו - מתחם העונש הראוי בענייננו הינו החל ממאסר על תנאי ועד תקופת מאסר קצרה לריצוי בעבודות שרות, לצד רכיבי ענישה נוספים.

12. **באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, בנוסף לנאמר לעיל, נתתי דעתי לאמירות הבוטות שהטיחה הנאשמת בשוטרת ובמתנדב, אשר חרגו מכל פרופורציה ואשר פגעו בליבת כבודם של עובדי הציבור שביצעו תפקידם כדיון. עוד נתתי דעתי לכך שלא בוצעו עבירות נילוות על ידי הנאשמת, דוגמת איומים או תקיפה פיזית של השוטרים, אם כי, הדברים נאמרו על ידה אגב ביצועה של עבירת תנועה חמורה, מכוערת ובלתי מוסרית של העמדת רכב בחניית נכים. מנגד, אין להתעלם מכך שמדובר בהתפרצות רגעית, תחומה בזמן ובמקום, שבאה על רקע מצוקה אישית וכלכלית בה היתה נתונה הנאשמת אותה העת.

13. **באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה**, התחשבתי בנסיבות חייה המורכבות של הנאשמת, כפי שנפרסו בפניי במסגרת דבריה האחרונים וכעולה מהמכתב שכתבה (נע1); עוד התחשבתי בעובדה כי מדובר בנאשמת צעירה, כבת 28 שנים, נעדרת עבר פלילי מכל סוג ומין שהוא, ושאינו לחובתה תיקים פתוחים. הנאשמת לומדת לקראת קבלת תואר אקדמאי בתחום הנדסת הכימיה וביוטכנולוגיה. יחד עם זאת, והגם שחומר החקירה בתיק הוגש בהסכמה ובכך נחסכה שמיעת עדויותיהם של השוטרת, המתנדב והנאשמת עצמה, לא אוכל לומר כי הנאשמת הפנימה, עד תום, חומרת מעשיה והתבטאויותיה. כזכור, הנאשמת - חרף הודאתה בפן העובדתי - הכחישה כי ביצעה עבירה פלילית כלשהי (וטענה כי "העובדות אינן מגלות עבירה") והקטינה וגימדה חומרת התבטאויותיה (וטענה כי מדובר ב"זוטי דברים"). נקיטה במהלכים משפטיים שכאלה, אינה מתיישבת עם הפנמה מלאה, הודאה, חרטה ונטילת אחריות כנים. ואולם, נראה כי לאחר שקראה הנאשמת את הכרעת הדין המנומקת והמפורטת, החלה להבין ולהפנים חומרת הדברים, באופן שהביא אותה לכתוב לשוטרת המתלוננת מכתב התנצלות, בבחינת "מוטב מאוחר מאשר לעולם לא". בכך אתחשב. עוד

אתחשב במצבה הכלכלי של הנאשמת ואימנע מהטלת קנס כספי.

14. לאור זאת, עונשה של הנאשמת ימוקם בתחתית המתחם אותו קבעתי, כאשר, כאמור, לא נמצאה עילה לחרוג מן המתחם מטעמי שיקום.

15. סוף דבר, אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

- א. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור עבירה בה הורשעה.
- ב. הנאשמת תחתום על התחייבות בסך 3,500 ₪ להימנע מעבירה בה הורשעה, וזאת למשך שנתיים מהיום. לא תחתום הנאשמת על התחייבות כאמור, תיאסר למשך 30 ימים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ"ד תשרי תשע"ו, 07 אוקטובר 2015, בנוכחות ב"כ המאשימה עו"ד רות צמח, הנאשמת ובא-כוחה.